

מסורת הש"ס

עין משפט
גר מצוה

(6) חֹסֶם מְגִילָה פִּי
 (7) מִנְחָתוֹ מִכִּי נִשְׁתַּן
 (8) וְיִסְתַּחֵם מִיָּד
 (9) הַלְהִנְחָה הַחֹסֶם
 (10) וְנִרְשָׁתוֹ יֵשׁ
 (11) שֶׁנֶּחֱמָה וְיִלְל
 (12) וְיִשְׁקֶה כֹחַ
 (13) תַּעֲמִיד כֹּכ וְיִשְׁקֶה
 (14) חֹלֵל מִדִּרְקָה וְיִגְמֹל
 (15) חֹלֵל ר' אֶחָד וְיִגְמֹל
 (16) חֹלֵל מִתְּחַן שֶׁחֹלֵל
 (17) וְיִשְׁקֶה חֹסֶם נִשְׁתַּן מִחֶסֶד
 (18) דִּבְרֵי עַד שֶׁעֲשֶׂה וְיִסְתַּחֵם
 מִנְחָתוֹ מִכִּי עַד

ה אור השלם

[illegible]

מליכא ב' 6. ואימרו לו רבנן פשעו כד
כאשר דבר ופשעו בו
ויקברו וסודרת דבר ופשעו
כאשר שפך איש דם
ומעל חייב אדם
מליכא ב' א לא
7. יחלו ר' יואב ואבא
ואל כל דבר חצי אבא
ויצטרע מותי יואב וכל
זמרת ומחוייב נפול
ועפל כדבריו דבריהם
ספואל ב' א 8.
9. וישלח רחבעם
אם אדרס מארץ הים
ויימנול כל ישראל לו
ופתח רחבעם
רחבעם
במרכבה לטוס ירושלה:
מליכא ב' א 9.
10. כל המרכב אלא
ריכב כחלי עזר טמא:
ויקברו ש' א 10.
11. ויהי עתה דבר
התקשורת ופועל יבי
אלהיו ויכא אל הויכ' י
לחצור עזר מזהב
רחבעם ב' א 11.
12. ויהי עתה וידבר
מקשתות לחצור ופועל
עזר הבהינה והערת
ורחצו במעוז עזר
רחבעם ב' א 12.
13. ויהי עתה וידבר
מקשתות לחצור ופועל
עזר הבהינה והערת
ורחצו במעוז עזר
רחבעם ב' א 13.

בא שלמה להורו את יואב ורחם מבית יואב וב ומצורע ודעו. בעושר שנאמר לא וב ומצורע ומחזיק בפלך וית דור וב רחבעם שנאמר של השעמורו עליו כרומים שלש מאות תצים השליכו

לערן הן עושין כן ואין זו הזמנה: אבל נצטו
 רייהו למה נאשרין בנגיעת המטה: במטה
 זה לקבורה ורגילין היו לקבורה עמו הלכך
 נאשרין בנגיעה ומדרבנן משום דמיחלפי

בַּחֲכָרֵי הַמֶּת וְאֵתִי וְאֵתִי מִמִּימֵר חֲכָרֵי
הַמֶּת מוֹתֵרִין אֲבָל בְּמַטֵּה שְׂמַת בֵּה אֵין
רִגְלִין לְסוּרָו עֲלֵיהֶן בַּחֲכָרֵי קְבוּרָה
אֵין נֶאֱסָרִין דְּמִשּׁוּם הַזִּמְנָה לֵיכָא דִּהָא
מִשְׁמַת לְעָרָא הוּא וְאִשּׁוּם גִּזְרֵה נְמִי
לֵיכָא לְעָרָא לֹא מִלְּפָנֶיךָ בַּחֲכָרֵי הַמֶּת:
אָסוּר לִהְיוֹת בּוֹ מַעֲוָה. דְּהוֹמְנָה מִלְּפָנֶיךָ
הִיא וְקִשְׁיָא לְרַבָּא: הֵינִי בּוֹ תַּפְּלִין כּו'.

בחקירה בעלמא: **אימא די:** כיס שעשא
לתפילין והיה בו תפילין אסור להניח
בו מעות ומשום סיפא אינטר
למיתות לאשמועין כרב חקדא דרב
ביה ולא אומניה לא הוו תשמישי
מזבח דהיי: **יען וסב:** לתפילין:
מפולות. הלכה למשה מסיני הוא:
טלה עיחס: לשון טלה כלומר
חפץ צעור בהמה טמאה: **מפולות.**
דכתיב בהן (שמות יג) למען תהיה

מורה ה' בפיך: אט"ג שלא עברו
לשמו זה לשמו הדומה לאו מילתא
היא ולא איכפת לן בה' איכא דוקא
דרמו ב' מיס'. שמת דומטל בה
בניזון מה להשאיתו עד שאירגו לו
בגד ואח' ואח"י במלתיה לילמיה
פלגינא: שכ"י דרפניט. עניינא היו
ולאחר מיתה גובין להן ואורגין להן
גדיס קלויסין לאחר מיתה: רפוי
מלכות. שנחמייבו מיתה למלכי ישראל
בזון שמרדו בו דרמיי (ירושע"ג) כל איס
אשר ימרה את פיך וגו': לרשעו.
שעמע ירושה גמורה ומן הקדן: וסלא
הרבע צניס היו לו לא ידעו מהיכא
ילפי: סייונ דרביב' וולן. התידיבו שמרד

במלכות כדי שיחזיקו מיתה למלכות ויהיו נכסיו למלך: **למה ליומך**. אי משום דענין למיקטליה וירשנה מחמת קרובה בדרך נסיון אלהים: **סגי**. ויש **עומד**. והמלך לחייבו מיתה מלכות נאמר: **אלהים למה לי**. הלא מחייב ליה משום מלכות: **לאפשי ריחא**. דליינין עליו שלא ידעו אחר אחאב לממנר בשבילי הרגו ובלי פשע: **כי פה אמות**. ביואב כחיו. לא אהיה נדון למלכות כדי שלא יהיו נכסיו למלך: **לחיי שפה**. דרחוי בעלגזה עד ששינו הדרכה שלמה ויבואו: **הא דבר יואב וכה עוני**. משמע דבר וענייה הרבה וקרא כי פה אמות הוא דכתיב ותו לא אלה אמת קאמר ליה תרתי לא מעביד ליה: **כולן נכסיקו בורשו של דוד**. מפני שקיבלן שלמה עליו: **לעולם בממרכה**. וגבי זו כתיב נמי מרוב אמתכא לגיוריה **שזה**: **מחזיק כפלך**. אומר מקל יסען עליו מחמת חולי הרגלים: **מודרגא**. כן שם החולי אף בלשוננו: **מנה ידע**. רב נחמן: **וארמונו ארום**. **סמיה** מאת יי' נבדולנר היתה לו: **תהא**

12. ויתר כל דברי אסא וכל גבורות וכל אשר עשה
למלכו ויהודה רעה וקטנה והלא תהיה גדולה מכל
13. מלכי יהודה וכל אשר עשה ויהודה ואתה תלמד לעבדיו
14. ואתה תמיד נתנה לו נאט המלך רעה ויום כינומו כל
שמואל

התם משום מרדייהו אי הכי היינו דקתנן
עלה אמר רשב"ג כמה דברים אמורים שלא
נגעו במטה אבל נגעו במטה אסורין תרומה
עולא במטה הנקברת עמו דמחליף בתכריכי
המת ת"ש כים שעשאו להניח בו תפילין אסור
להניח בו מעות והניח בו תפילין יניח בו מעות
אימא עשאו והניח בו תפילין אסור להניח בו
מעות כדכח חסדא ת"ש⁶ אמר לאומן עשה לי
תיק של ספר או נרתיק של תפילין עד שלא
נשחמש בהן קודש מותר להשתמש בהן חול
נשחמש בהן קודש אסור להשתמש בהן חול
תנאי היא⁷ דתניא ציפן זהב או שטלה עליהן
עור של בהמה מטאף פסולות לשון ר' ברכה
טהור כשרות מאע"פ שלא עירבן עורן ר"מ
כ"ג אומר אף עור בהמה טהור פסולות עור

שיעברו לשמן א"ל רבינא לרבא מי איכא
 דוכתא דרמו ביה מת וארגי בגר למת א"ל
 אין כגון שכבי דהרפניא דרש מרימר הלכתא
 כוותי דאביי ורבנא אמרי הלכתא כוותי דרבא
 והלכתא כוותיה דרבא ת"ר ה"הרוגי מלכות
 נכסיהן למלך ה"הרוגי ב"ב נכסיהן ליושרין ד
 יהודה אומר אף הרוגי מלכות נכסיהן ליושרין
 אמרו ליה לרבי יהודה והלא כבר נאמר והנהיג
 ככרם נבות אשר ירד שם לרשותו אמר להן כן
 אחי אבוי היה רואי ליושרו היה והלא שנהא
 בבית היו לו אמר להן אותו חכמי בניו הרג שר
 יאם לא את דמי נבות ואת דמי בניו ראית
 ורבנא ההוא בניו הראויין לצאת ממנו בשלמא

למאן דאמר נכסיהן למלך היינו דרתיב³ בן
ר נכסיהן ליורשין למה לי ומלך ולטעמך אלהים
לאפושי ריתחא בשלמא למאן דאמר נכסיהן
לאהל ה' ויחזק בקרנות המזבח וכתב⁴ ויאמרה
אין דאמר נכסיהן ליורשין מאי נפקא מינה
דבר לאמר כה דבר יואב וכה ענני אמר ליה
האי גברא אי קטילת ליה קבול לטותיה דלטייה
ניה דלטייה אבוק⁵ ויאמר לו המלך עשה כאשר
יהודה אמר רב כל קללות שקילל דוד את
ל יכרת מבית יואב זב ומצורע ומחזיק בפקדו
בעם דרתיב⁶ והמלך רחבעם התאמץ לעלות
יכול המרכב אשר ירכב עליו חוב ימאמ
זב גבה לכו עד להשחות וימעל בה⁷ אליהו
על מזבח הקטרת וכתב⁸ ויהצרת ורחצת
תיב⁹ רק לעת זקנתו חלה את רגליו ואמר
דא א"ל מר זוטרא בריה דרב נחמן לרב נחמן
מי מנא ידע אי בעית אימא מיחש הוה חייש
גמיר לה ואיבעית אימא¹⁰ סוד ה' ליראיו
שיהו דרתיב¹¹ ויורו¹² (המורים) למלך אשיהו
וי כל גופו ככברה וחסר להם מיכניה דרתיב¹³
וי אמר רב יהודה אמר רב חייב אמרי אינשי
תהא

[illegible]

אע"פ שלא עיבדן אשמן. פי' הקו
הוא ולא איכפת לן בה וקשה
הלכה כרובא ובעיבוד לשמה קיימא ל
הניזקין (גיטין דף נד:) כההוא דאחא לקמי

מורה שכתבתי גיליון לא נעבדו לשמן
אמר ליה "נאמן אתה להפסיד שכר
(וואו) אתה נאמן להפסיד ס"מ ואין
לחלוק בין עור של חפילין לגילוי של
ס"מ דהא שי"ן של חפילין הלכה
לנפשה מסיני ומפרש ר"מ דרבה
דאמר הומנה לאו מילתא היא סבר
כרשב"ג דנעי עיבוד לשמה משום

דלא סגי בהומנה וקסא דל"ב אבי
 תת"ק דלא נעי עיבור לשמה ויפ'
 התכלת ונחת דף מנ: (סס) אל"ל אבי
 לרב שמואל פ' יודיה האי תכלת
 היכי אבעינו לה ודייק מינה דבעי
 אבעיה לשמה והתם מדמי טווייה
 לשמה לעיבור דהכא ויה"ה אבעיה
 ויזיל דל"ב לא קיבלה מיניה התם:
בשלמא פ"ד נבב"ה פ"ד
 מינה דכסוף הגולן

(מכות דף יב.) משמע דברת לפי שהיה סבור לדמות קולט דאמר שלשה טעיות עשה יואב ויזיל להחליל אי אפשר דיכולין לשומרו שלא יברא ירימות ברעז ולא נתכוון אלף להורג נכסיו לנצני ויברושלמי פלוגתא דאמוראי דאריבא מ"ד כבור היה יואב דקרתווי של מזהב היו קולטין ואין כך קולט אלף נגז של בית עולמים אבל של שילה אינו קולט ואריבא מחזן דאמר מחזן דכתיב בית מתחמוצי ראש השלישי היה טועה אלף לטגסדרין ברת אחר מוטב יברג ב"ב" וירשו בניו ארם נכסיו ואל יברנה המלך וירשוהו המלך:

נבות אלהים ומלך אלא למאן דאס
למה לי אלא לאפושי ריתחא ה"
למלך היינו דכתיב יינס יואב א'
לא (צא) כי פה אמות ואלא לב'
לחיי שעה יוישב בביתו את המלך
זיל אימא ליה תרתי לא תעביד ב'
אבוך ואי לא שבקיה דליקו בלמו'
דבר ופגע בו וקברתו אמר רב'
יואב נתקיימו בורעו של דוד י'
ונופל בחרב וחסר לבם חס מרד'
במרכבה לנוס ירושלים וכתבי'
מצורע מעויותו דכתיב יובחזק'
ויבא אל היכל ה' להקטיר
במצחו מחזיק בפלך מאסא דס'
רב יהודה אמר רב שאחוז י'
היכי דמי א"ל יכמחט בבשר ה'
ביה ואיבעית אימא מרביה הו'
ובריתו להודיעם נופל בחרב מי'
יבאמר רב יהודה אמר רב שעש'
יארורחתי יהודה תמיד נתנה ל'

ציפן זהב. לחסילין.

פסולות הבתים, דחיק של
 עיר בעין, רחליו שקרית
 יצא אלה רצונו חתין
 בהארת בקומן, יחזו
 אבא, אר שטלה עליו.
 נכון עלול, נלמד שש
 חפיר כיס שלק בעור
 נחם טמא, (יפ"ח חת)
 שפס בחיט של עור נחמה
 שטחא, פסולות.
 בהארת נפרק שטח
 שלים (שח חת), למע
 חת חת חת, נפך, נ
 החתור נפך (נחמת חת)
 פורגרא, שח חת חת
 שחח נחלים וקורא לו
 נחמה ונחמה.

רבינו חננאל

[illegible][illegible]

(א) ש"י ערוך ערך ששכ ב'.

